

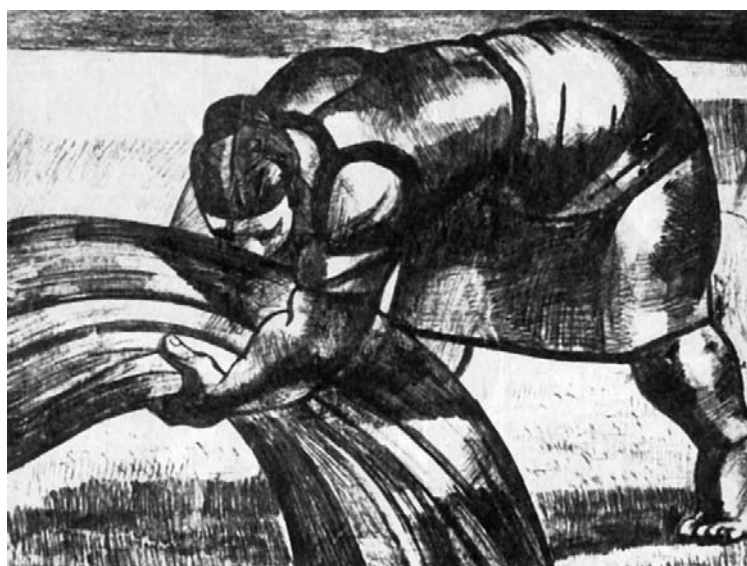
értékük mellett – ez az integráló szerepe jelölhet ki kiemelkedő helyet a 20. század vége magyar irodalmában.” (92.)

Vajon nem lett volna lényeges Mészöly „időskori” prózájáról és a mitológiaépítés megvalósulásáról beszélve az ebben az időszakban megjelent kötetkompozíciókról szót ejteni: *A Volt egyszer egy Közép-Európa* (Szépirodalmi, 1989.), *Az én Pannóniám* (Babits, Szekszárd, 1991.), s a *Hamisregény* (Jelenkor, 1995.) című kötetekre gondolok. Az egyes prózai darabok ilyen módon való egymásra rétegzettsége talán a *Megbocsátás* és a *Családláradás* kánonba helyezését is segíthette volna.

A kötet borítóját Hrapka Tibor tervezte Paul Klee *Főút és mellékutak* című művének felhasználásával. A Klee-kép a maga egymásra rétegződő párhuzamosaival, a főút és a mellékutak mellérendelő dinamikájával jól érzékeltetheti az időskori Mészöly próza térképét, melyben az algebra és a freskókészítés egyaránt érvényesül. Mészöly Miklós egyik lírai „önkiemelődése” is felidéződhet, az *Esti térkép* sorai: „Egyszerre rengeteg emlék dől rá, mind egymásra préselődve, társtalan púp az évek kollektív vízszintésén.”

Grendel Lajos könyve nem csupán tisztelgés Mészöly Miklós életműve előtt, hanem a Mészöly-próza olvasására és újraolvasására is biztat.

Urbanik Tímea

KOHÁN GYÖRGY: KÉVEKÖTŐ